

На първо място сме в него по показателя за смъртност. В България той е с 1/3 по-висок от средения за държавите в ЕС. Само за последните 10 години, след онова предупреждение за Бойко, населението на България е намалало със 600 000 човека! За първи път от 75 години то е под 7 000 000 души! Без мор, без война. Само заради „топлие грижи“ на падишаха. В тези 7 000 000, влизат и онези 2 000 000, че и повече, българци, прокудени за нашествията в страните на Европейския съюз, САЩ, Канада и навсякъде другаде по света. И свидетелство затова са имената им, които фигурират в служба ЕСПРОН и в избирателните списъци. Ако теглим чертата излиза,

ята горестна песен, за това, което и през турско не е било. Кой и кога е захвърлял Родина-та-майка, за да бъде тя опитната мишка за най-наглия социален експеримент? В този експеримент цял един народ и цяла една държава се затриват чрез институциите на самата държава? Кога друг път се е случвало това?

Но прочетете отново „България и часовникът на историята“, който публикувахме в миналия брой на „Нова Зора“. Към всичко изнесено в този „Анализ за състоянието на държавата“, изготвен от Стратегическия съвет към президента, никой честен и мислещ човек, не може да остане безразличен. Когато подготвих текста

не“, могат да бъдат правдиво освидетелствани от едно конституционно служебно правителство. И че това правителство ще бъде съставено и ръководено от президентът Румен Радев.

Припомнете си неговото обръщение към народа и въпросите, които генералът зададе. И как в отговор зацвърчаха мишоците, които вече 30 години дружно нагъват домашната юфка в килера, в който преналия „много навременно“, твърди заместникът на главния мишок, Томислав Дончев. И заключава, че „който е против, ще трябва да обяснява защо!“ Има предвид разбира се позорището, с декламациите на премиера, кой-

но незнайно защо, титанът на българския политически театър все още се надява, че ще успее да вземе завоя. А завоят е и остър, и опасен. И да се опитваш да сърфираш на гребена на гневната вълна, която се е надигнала срещу теб, означава, че цял живот си се доверявал на вещици и гадатели. Това и Шекспир не би могъл да го измисли, (да ме прости великият му дух за дързостта да се възползвам от някои зарисовки на безсмъртната му творба).

Но тук не иде реч за сложни човешки страсти. И Банка съвсем не е Дънсийейн! Просто е смешно, когато си водач на глутницата да обявяваш, че ще напишеш Кодекс на честта и морала на вълците, на-

ност на членовете, „непоколебими социалисти“ в НС, ли се е случило това? Някак си твърде близко до ума е последващият мотив, че „Влакът заминава в петък, по обедно време“. Както и се случи. И както в моята младост се казваше: „Който спля, да спля! Който се е качил – качил!“.

„Като не можете една Корнелия да преклоните, аз пък ще напиша Конституция. И ще ми настане без вас! Може и да се срещнем във Великото народно събрание, а дори и след него, но тогава и обертните ще са вече други.“ Все си мисля, че това са изречените примерни реплики на Бащицата, в някакъв прилив на увереност и решимост. Но чувам гласа на Иванчо Йотата: „Умишления са това, умишления!“.

Иванчо Йотата обаче знае, че едно куче което е било с вълците, не става да пази кошарата. Нейсе.

Какво следва ако кождакефалите от ГЕРБ решат да предложат Конституция? И с просто око се вижда, че Бащицата е готов да хвърли, и вече хвърля всичко в огъня, само и само да опази кожата. И не жали ни чекмеджетата, ни пачките, ни кюлчетата! Остава само да го чуем да каже, че „дава половината царство за кон!“ И ще го направи, само и само да може отново да яхне властта. Добър човек е. И ако зависеще от него, майната й на тази Конституция. И посочва, че най-важното предимство сред тях е, „възможността да бъде разцепена БСП!“.

Дори и да се вземело партийно решение, да се гласува „против“, твърди госпожата, някои от депутатите ще подкрепят проекта, позовавайки се на своята свободна воля. Тя не каза кои ще бъдат те. Но ние няма и смисъл да питаме, защото ги знаем. Те са част от онези 101 членове на НС, които искаха за втори път спешно свикване на пленума. Забележете, че това се случи само два дни преди Борисов да обявява инициативата си за „неотложни и трудни решения“.

Мисля си, че си струва, всеки редовен член на БСП да се замисли над този факт. Извън основанията на Устава, струва ми се, твърде любопитен е сюжетът за нарастване на бройката от 72-а до 101 членове на НС. Как обаче и по какъв начин, и с какви аргументи, е осигурено числото 101? Само идейни ли са били подбудите? И само заради нестихващата тревож-

аз, и Иванчо Йотата обаче знае, че едно куче което е било с вълците, не става да пази кошарата. Нейсе.

Какво следва ако кождакефалите от ГЕРБ решат да предложат Конституция? И с просто око се вижда, че Бащицата е готов да хвърли, и вече хвърля всичко в огъня, само и само да опази кожата. И не жали ни чекмеджетата, ни пачките, ни кюлчетата! Остава само да го чуем да каже, че „дава половината царство за кон!“ И ще го направи, само и само да може отново да яхне властта. Добър човек е. И ако зависеще от него, майната й на тази Конституция. И посочва, че най-важното предимство сред тях е, „възможността да бъде разцепена БСП!“.

Дори и да се вземело партийно решение, да се гласува „против“, твърди госпожата, някои от депутатите ще подкрепят проекта, позовавайки се на своята свободна воля. Тя не каза кои ще бъдат те. Но ние няма и смисъл да питаме, защото ги знаем. Те са част от онези 101 членове на НС, които искаха за втори път спешно свикване на пленума. Забележете, че това се случи само два дни преди Борисов да обявява инициативата си за „неотложни и трудни решения“.

Мисля си, че си струва, всеки редовен член на БСП да се замисли над този факт. Извън основанията на Устава, струва ми се, твърде любопитен е сюжетът за нарастване на бройката от 72-а до 101 членове на НС. Как обаче и по какъв начин, и с какви аргументи, е осигурено числото 101? Само идейни ли са били подбудите? И само заради нестихващата тревож-

ност на членовете, „непоколебими социалисти“ в НС, ли се е случило това? Някак си твърде близко до ума е последващият мотив, че „Влакът заминава в петък, по обедно време“. Както и се случи. И както в моята младост се казваше: „Който спля, да спля! Който се е качил – качил!“.

Джамбазки и Каракачанов, от ВМРО, заглаголстваха за шест „незаобикоими допълнения към бъдещата Конституция“. Бащицата разбира от намеци. Не ни подценявайте! – извиняват се те. Няма нищо лично! Само бизнес! Валери Симеонов – и той барабар Петко Казвант че се е опитвал го играе опозиция. Сигурно е обаче, че си изгривза ноктите от яд. Та има ли някой по-добре от него да знае ролята на „златния пръст“!

Точпото от рулетката на ГЕРБ, подминава само „нервения сектор“. В Националния съвет им идва направо да си откъснат топките, които ги има, раз-

МАЩАБНИЯТ ПРОТЕСТЕН МАРШ НА РАЗУМА

ГРАЖДАНСКОТО ОБЩЕСТВО И ДЕМОКРАТУРАТА

Проф. Орлин ЗАГОРОВ

От Херодот до Сенека, от Фурие до Маркс и от Кейнс до Гълбрийт – всички гении на човешката мисъл са категорични, че не може да се говори за гражданско общество в условията на демократура, защото демократурата е оръжието, с което управляващите унищожават демокрацията и гражданското общество. Това е неотменна закономерност, особено когато обществото е разделено на непримиримо враждебни полюси, в което се задълбочава и разширява пропастта между богатството и бедността. При тези условия дори т.нар. „средна класа“ като рожба на демокрацията, минемемо се изражда в придатък на управляващата каста и завършва с мутризация на цялата политическа

и икономическа система.

Днес сме свидетели как демокрацията се заменя с „квази демократични формации“, прменени с фалшиви послания за хуманизъм, социална справедливост, законност и сигурност.

Под маската на „неправителствени организации“

създадени от правителството по свой образ и подобие, и обявени за „истинско гражданско общество“. Естествената поява на голям брой обществени организации с различни наименования като еколози, защитници на животни, на деца с увреждания или живеещи в рискови семейства, превръженици на джентър-идеологии, гей-движения, на свободното слово, поленисти, соросоиди и др. се използват за индоктринизация на определени среди с фалшиви представи за „европейски ценности“. Десетки фондации, учредени с „благородни цели“, начело с „Америка за България“, „Отворено общество“ на Сорос, много подобни и техни филиали в цяла Европа, в Близкия изток, Африка и други части на земното кълбо, щедро финансират широка мрежа от стотици глобални, регионал-

ни и местни свои слуги, радващи се на специалните грижи на управляващите либерални елити. На тези елити се предоставят милиардни фондове „за развитие на демокрацията и укрепване на гражданското общество“, крайната цел на които, е премоделиране на духовната идентичност на част от населението. Техният брой постоянно расте, особено в страните, в които огромната част от населението живее при висока степен и обхват на бедност. По различни данни, днес, у нас, общият брой на членовете на регистрирани първоначално 2000 НПО-та, възлизат на 40 000 души. Истинската причина затова не е разширяването на територията на гражданското общество. Наскоро държавата наложи пререгистрацията им и намали техния брой на 1000. Заслужаващите специални грижи се определят с участието на ръководителите на най-големите и „най-успешно функциониращи“ от тях не другаде, а в правителствени кабинети. За тази цел съществуват

Съвет за грижи за развитието на гражданското общество.

На практика т.нар. „неправителствени организации“ служат не като гръбнак на

гражданското общество, а са подчинени на държавния апарат, който решава кои от тях заслужават държавна подкрепа (финансиране). Някои от българските НПО се състоят от броя на инициаторите на тяхното създаване. През годините на т.нар. преход, у нас политическата власт се крепеше и се крепи на платени и лесно манипулируеми елементи, намерили комфорт в редиците на 4-5-хилядната армия от чиновници, с техните приятелски кръгове, облагодетелствани от управляващия елит. Именно те са обявени за „гражданско общество“, като от него са изключени 80% от населението, т.е., класата на бедните, онеправданите, излъганите, недоволните от системата, която ги убива и, срещу която вече цял месец хиляди от тях изпъхват площадите и булевардите във всички големи градове, с нестихващи възгласи „Оставка!“.

Докато истинските герои на тази порочна система се правят, че не ги чуват или умишлено се смесват с множеството недоволни, колкото да внесат дисонанс в спиредливите искания, големи групи от българи в градове в Европа,

„Революция на надеждата“

(на български 2005 г.) с фразата: „Едно привидение броди из нашите среди, което само малцина виждат ясно. Това не е старият призрак на комунизма или фашизма. Това привидение е напълно локализирано общество на максимална производителност и потребление, в което самият човек е превърнат в част от цялостна машина... със слаба способност за съчувствие“. По силата на този парадокс едно огромно мнозинство днес е обречено на мизерия, на недоизждане, а нищожно малцинство разточителства в надменно изобилие.

На стр. 4

ЧЕРНОТО ВОЙНСТВО НА ЛЪЖАТА ЩЕ ПИШЕ КОДЕКС НА ЧЕСТТА!

Това и Шекспир не може да го измисли!

че спрямо 1989 г., над 1 900 000 души български граждани са се срещнали със смъртта, което представлява демографска загуба от 21%! Наистина няма друга такава държава в света! Статистиката обаче е неумолима: населението на България намалява със скорост 8 човека на всеки час! В същото време от 224 държави сме на 210 място по раждаемост!...

Ето, тези „рекорди“, нека Борисов да си закачи на ревера. И да се замисля всеки път, когато ни убеждава в църфлящото настояще и в светлото бъдеще на държавата, под негово управление. Защото България умира. Умира в кръстни мъки, както никога не е умирала през своите 1339 години. И копието между ребрата й държи Бащицата, нейният днешен мъчител. Негово е името, което площадите скандират за „Оставка!“.

Някой беше казал, че един народ не може да загине, освен от самоубийство. Но вече 10 години, капка по капка, изтича кръвта на България. Посърнаха мечти, срутиха се надежди, изгърбушени бяха традиции, изгърбушени бяха произведения, поминък, принципи, светини и достойния на този народ. Но България така и не излезе от околото на бурята. И не се свърши този позорен пир, по време на чума! Не се наядоха, и не се накрадоха тези нещастни отродници, тази организирана престъпна група, която стана символ на майкопродавството и браотоотричането. Вече 10 години България пее през съзри сво-

за броя, четях и имах чувство, че чувам затихващите удари на разтерзаното сърце на Отечеството ни. Накрая притворих с ужас очи, не исках да виждам онази безпощадна равна линия, която остава на екрана на ЕКГ монитора, и след която всичко останало е мъгчание.

За мен, в онзи момент, тя всъщност изобразяваше българското бъдеще. И това ми дава правото да заявя открито, че възприемам като апокалипсис на унижението „хитроумната идея“ „есаулът на нашения ескадрон на смъртта“, да ошастливява жертвите, с нови епиграфи и с нов график за техния летален изход. И че ще се боря срещу това! Защото какво друго може да бъде заявлението за нов „хатишериф“ или нов „хатихумаюн“ на падишаха? Конституция, санким. Благи намерения! Рахат, под неговата сянка!... Не! Всичко това се прави от атавистичен страх. Страх, че престелестия на Борисовото „Юлха-

то като един пътуващ аркашка, репетирал дълго пред огледалото, се бе наел да изобрази ролята на спасителя на нацията и държавата, които сам от 10 години тъпче в калта. И като всеки бездарник си бе поставил непосилната задача да ни накара да повярваме, че думите, които някой му е написал, и които той декламира, минават като съдбовен огън през сърцето му. Театърът обаче е велико изкуство, много по-велико от политиката, разбирана като селска вечеринка. И на сцената, с тропане по катедрата, и с поглед, забит в екрана на аутокоюто пред себе си, няма как да прикриеш прижаждания отвсякъде фалш, и бездариято, което е брат на несигурността и недоверието. Защото за всеки случаен актьор е непосилна и в живота, и в политиката, ролята на Макбет. Все някой ден тръгва Барнамският лес и „животът става само една нещастна сянка“, „история, разказана от луд, с много шум и бас, в която няма ни капка смисъл“.

Джамбазки и Каракачанов, от ВМРО, заглаголстваха за шест „незаобикоими допълнения към бъдещата Конституция“. Бащицата разбира от намеци. Не ни подценявайте! – извиняват се те. Няма нищо лично! Само бизнес! Валери Симеонов – и той барабар Петко Казвант че се е опитвал го играе опозиция. Сигурно е обаче, че си изгривза ноктите от яд. Та има ли някой по-добре от него да знае ролята на „златния пръст“!

Точпото от рулетката на ГЕРБ, подминава само „нервения сектор“. В Националния съвет им идва направо да си откъснат топките, които ги има, раз-

ЧЕРНОТО ВОЙНСТВО НА ЛЪЖАТА...

бира се? Няма прошка. Те и на онзи свят се канят да преследват Нинова, с обвинениата, че иска да ги направят „отново бедни“. Нима се понася това? Но ето, приближава 12 септември и тогава се видим кой кого. Закавнат се, че и земята ще изровят, но няма да допуснат да бъде избрана за председател. Странното е, че тя много-много не им се стряска. И всеки път се си има причина за това. Игрите с дебели пачки, отдавна не са тайна за редовите социалисти. И тъкмо в това е нейната сила. Защото само редовите социалисти си знаят как са преживели онзи престъпен съюз на „нашите кучета с вълците“, и съвсем не са забравили как и от кого бе съспенана народната кошара. И защото си обичат партията, знаят че има само един единствен изход: чрез Корнелия да натият всички, които виха с вълчиците и ги пуснаха да вършеят в кошарата.

През миналата седмица старият и опитен - „мистър Панорама“, Иван Гарелов написа ясно и категорично: „Нинова

е единственото препятствие за съвместното управление на БСП с ГЕРБ“. На редовите социалисти, това им казва всичко. И те знаят, че устои ли партията сега, ще успее поне от части да взиме наследството, което й оставиха децата на перестроечния лейтенант Шмит – трудно избрестимата лукановистка палача, която като кукувичка прежда е оплела честта и достойнството – тяхното и на партията им. И на 12 септември ще изокат, 30 години те чакат тази разплата! Другото е до болка познато: леви резби, истанбулски конвенции, частни доставчици на социални грижи и пр., и пр. И трето поколение социалист да се замислиш дали да не им теглиш майната.

За хиляди, за милиони българи, днес е от изключителна важност думата на генерала на надеждата Румен Радев. В своята нелека история, България е имала различни генерали. Едни са командвали: „След мен, напред!“ и историята не е записала случай, в който врагът да не е бил сразяван. Други, омерзе-

ни от предателства и от безсилие да прекръшат гръбнака на измяната, са стреляли в слепоочията си, пред гроба на своите бойни другари. И така са опазвали честта и светостта на офицерската си клетва. Генерал Румен Радев – „простият летец“, както го именува премиерът Борисов, притежава най-ярките черти от образа на българския войн – духовно извисен, непоколебим в своите преценки и неустрашим в действията си. Днес за всички е видно как той е поставен под яростния огън на служебната артилерия на властта. Макар и оценен високо от ръководителите на трите най-велики сили на света, или може би тъкмо заради това, той остава все тъй неподвластен за нито един от олигархичните кръгове на властта в България. Това го прави неудобен за тях. Допълнително ги плаши и неговата отдаденост на народа, загрижеността му за съдбата и бъдещето на Отечеството.

Всяко обръщение на президента към народа концентрира и резонира причините и осно-

ванията за неволите за днешния български ден. Железен е! И на сън стряска дори гузните адресати на статуквото! Влудява черното войнство на лъжата и клеветата! В своите отрицания за всичко, което е той, а те не могат да бъдат, не осъзнават точката на невъзврата, след която стават и смешни, и жалки. Това е причината да губят мярка и ориентация. Пък и босовете не могат да им подкажат. Пред тези, които обичат Русия и осъзнават нейната роля в българската история, генерал Радев е „изобличаван“ чрез своето златно отличие на първенец на випуска във военновъздушната ака-

демия на САЩ; пред другите, които вярват в т.нар. Атлантическо бъдеще на България, той умишлено е представен за човек на Путин и на Кремъл. Но народът го разпознава безпогрешно. Той чува, прещенява и осмисля въпросите, и отговорите, които дава президентът. Народът разбира, че по някакво чудо, за първи път в политическия живот на България, от 30 години насам, на толкова високо стъпало в държавната власт, е допуснат да стъпи човек на дълга и честта, офицер, образован и открит, непоколебим и ясен! Човек, за когото България стои над всичко!

С последното свое обръщение към народа, което по-местваме отделно, той доизгражда своя образ на неустрашим войник на правдата. В контекста на написаното си позволих, в координатите на една по-свободна образна система, да го нарека „вълкодоят“ от „Дондуков“ 2. Искам да уточня, че го правя не от неуважение към него, нито в опит да принижа високата арка на неговия авторитет. Аз просто съм убеден, че в тези вълчи времена, е неразумно човек да бъде хрисим и толерантен. В зверливия, в който се намираме, както казваше Хайтов, това е равносилно на смърт. Затова и ще повтори отново: „Горе сърцето, господин генерал! България сега, само тебе е лега!“ И на теб се надява за своето изобавление.

МАЩАБНИЯТ ПРОТЕСТЕН МАРШ НА РАЗУМА

От стр. 3

Не отделни хора или групи, половината от седем милиардното човечество днес живее с по-малко от два долара на ден, а един милиард души – с по-малко от един долар. При това световното богатство ежегодно нараства с десет трилиона долара. Бедността расте, при което богатите стават все по-богати. 86 на сто от световното богатство днес принадлежи на 20 на сто от населението. Тази картина е характерна и за най-богатите, и за най-бедните страни. Според доклад на ООН за развитието на човешките ресурси, през 1960 г. богатите страни са били 30 пъти по-богати от бедните, а в началото на XXI век разликата вече е 150 пъти!

Има още един вид бедност, бедността на богатството. Тя също е родена от изобилието в буквалния смисъл на думата. При нея този, който разполага с огромно богатство, за чието създаване няма никаква заслуга, се отдава на пороци, безделие, безсмислен и празен живот, загуба на усет за живота, отчуждение от ценностите на етиката и човешкото достойнство. Тук основната причина е неспособността да се осмисли богатството поради липса на духовни мотиви. Тази бедност е

материално осигурената бездуховност.

В крайна сметка, и в единия, и в другия случай, бедността е невъзможността да бъдем свободни и да съхраним човешкото си достойнство. Бедността не произтича от естествения ред на нещата, а се определя от характера на цивилизацията, чиято същност се състои не в това, че има богати хора, а в това, че изобилието в техните ръце увеличава бедността в огромни мащаби. По този начин се потвърждава истината, че бедността произтича от това, че едно малцинство от богати, живее чрез грабеж на плодовете от труда на милиони хора. Между тези две групи се изкопава задълбочаваща се пропасть, която неизбежно се превръща в общ гроб за едните и за другите. Ето защо, нейното ликвидиране е еднакво здравословно, както за бедните, така и за богатите. Благодарение за мнозинството може да се постигне само когато създателят енергия на обществото като цяло, се въргне в името на общото благо, и плодовете на това съзиждане бъдат разпределяни справедливо и използвани за разумни цели. Това предполага, пише Волтер, „изобилието да бъде всеобщо и жизнените удобства да бъдат достойни на всички състо-

вия”. Следователно, бедността не е причина, а следствие и се корени в порочността на обществения ред, който се основава на несправедливо разпределение на общественото богатство и използването на постиженията на културата и науката за неразумни цели. Този порочен кръг е рожба не на бедните, а на богатите. Тези, които са виновни за това, се опитват да увековечат своето

човека слагат край на живота си, не искат да живеят в своята „свободна България”. Други два милиона, главно образовани млади хора, в годините на т.нар. „демократичен преход“ заминават в чужбина да търсят своето щастие.

Откъснати от реалното производство, финансовите активи придобиват виртуален характер. Те преследват чисто спекулативни цели. Проме-

жават хора от близкото минало, както и деца, и внуци на набедени борци, за тържеството на социалистическата идея. Подкрепени от външни сили, те скоро обръщат посоката на положителните иновационни процеси, започнали през 80-те години на XX век. А през 90-те години на миналия век започва т.нар. „преход”, който въвеличават страната ни

В спиралата на тоталното разграждане,

корупцията и организираната престъпност, за да се доведе нацията до сегашното й жалко състояние. Така че сегашното ни състояние, освен глобалните метастази, има и своите вътрешни фактори. Едно от възможните им обяснения е, че безрадостното ни статукво днес напълно устройва местните олигарси и те не са склонни да го променят. Причината се крие в истината, че моралната стойност на политическата власт бе принижена до своята критична точка. Икономическата структура на страната бе разрушена, а сътвореното от нацията в продължение на десетилетия преди това, бе разграбено и разпродадено. В резултат на това хората губят доходи и връзки – социалното обкръжение се влошава и затова корупцията, социалната резигнация, агресията и престъпността нарастват паралелно с увеличаващата се бедност. Проституцията е в разцвета си. Особено чудовищни са пораженията на бедността в социалната и духовната област. Задълбочаващата се духовна криза ускорява социалната инфантилност на огромни слоеве от населението. А известно е, че когато обществото е разделено на много богати и много бедни, социалната изолация има трагични последици.

Най-важният извог,

който неминуемо се налага от казаното дотук е, че откъдето да се постигне мирен диалог и национален консенсус непременно ще доведе до неизбежен революционен подем. За съжаление стихията, тъй като онеправданото, ограбването, експлоатирано и унижаване мнозинство на обществото, няма своя автентичен политически изразител.

Така или иначе няма друга алтернатива освен премахването на ширещата се бедност и нейните причинители. Бедните не страдат от пороците на богатите. Те не искат да живеят в общество, което се състои само от бедни. Нека има богати, но да няма бедни, обречени на борба за оцеляване. Те

искат благосъстояние за всички. Те искат всеки да има достатъчно, за да живее достойно, а останалото богатство, създавано от самите тях, да се използва за безплатно здравеопазване и образование, за осигурени старини и за равен достъп на всички до постиженията на науката и културата.

Както винаги и сега се правят опити да се внуши на народите, че едни хора са родени на живее в мизерия, а други да трупат богатства на гърба им като ги експлоатират и ги обричат на унищожително съществуване. Това е добре познатата приспивна мантра на неолитарната идеология. В различни глобалните метастази, има и своите вътрешни фактори. Едно от възможните им обяснения е, че безрадостното ни статукво днес напълно устройва местните олигарси и те не са склонни да го променят. Причината се крие в истината, че моралната стойност на политическата власт бе принижена до своята критична точка. Икономическата структура на страната бе разрушена, а сътвореното от нацията в продължение на десетилетия преди това, бе разграбено и разпродадено. В резултат на това хората губят доходи и връзки – социалното обкръжение се влошава и затова корупцията, социалната резигнация, агресията и престъпността нарастват паралелно с увеличаващата се бедност. Проституцията е в разцвета си. Особено чудовищни са пораженията на бедността в социалната и духовната област. Задълбочаващата се духовна криза ускорява социалната инфантилност на огромни слоеве от населението. А известно е, че когато обществото е разделено на много богати и много бедни, социалната изолация има трагични последици.

Възгласите за оставка на правителството и превърнатите в негови слуги институции, не са отчаяни вопли, а израз на нарастващ революционен гняв, колкото и да го размишват, той не може да бъде обезсилен напълно. Ако не днес, утре той ще постави статуквото на мястото му, за да възтържествува системата на здравия разум.

А здравият разум, като смислов код на мащабния протестен марш, повелява силите, които са призовани да осъзнаят своята мисия и да обединят недоволните от скотския живот без бълеще, са онази необходимата сила, чиято неотменимост е на устойчивия национален консенсус за нов обществен договор. Като гражданска отговорност и солидарност, новият обществен договор ще представлява не само морално-политическата основа на колективната воля, заложена в основата на националния консенсус, но и ще бъде незаобиколимата алтернатива на тази отменена омразна, корумпирана система, която души народа и отнема правото му на справедлив и смислен живот.

Петко ПЕТКОВ

По времето, когато България не се управляваше толкова „успешно”, както през трите мандата на Бойко Борисов, да не говорим за пребиваването му в МВР като главен секретар при премиерстването на „царя” Симеон Сакскобургготски и в Софийска голяма община като кмет на столицата, нямаше Министерство на културата, но имаше култура. Имаше Комитет за култура, начело с Людмила Живкова. И благодарение на отсъствието на Вежди Рашидов и Боил Банов, на кино и в театралния живот, на най-важното от седемте изкуства. Съответно имаше пари за филми. Тогава се роди и поредица от филми за деца, между които „Куче в чекмедже”.

Понеже неотдавна премиерът Борисов се ожалва, че комунистите, по-точно дядото на пребития от „родната полиция” Евгени Марчев, не му позволили да учи в Харвард и Оксфорд, а след аварията в АЕЦ „Чернобил” такива като него били заставени да маршируват с червени връзки под радиоактивния дъжд, се сетих за друго негово оплакване. А именно, че бил принуден да стои сам, като куче, в правителствената резиденция в Бояна. Бедни, Бедни, Борисов, що ти трябваваш да ставаш премиер! Свързах това изявление с „оня” видеозапис от премиерската спалня, на който се вижда нощно шкафче с пистолет на него и чекмедже, пълно с пачки евро и няколко златни кълчета. Подобно на половин България, и аз се питам: как при този аскетизъм някой е влязъл в спалнята на премиера, за да заснеме спящия на леглото Борисов и пълното с „евроатлантически ценности” чекмедже на нощното му шкафче? Вещи в разграждането на подобни мистерии IT-специалисти доказаха, че изпремиерските покои е шетала една, неизвестна на обществеността, но известна нему палатка, която се е озовала там по покана на самия Борисов. Ясно е, че НСО няма право да проверява, нито да връща

КУЧЕ С ЧЕКМЕДЖЕ

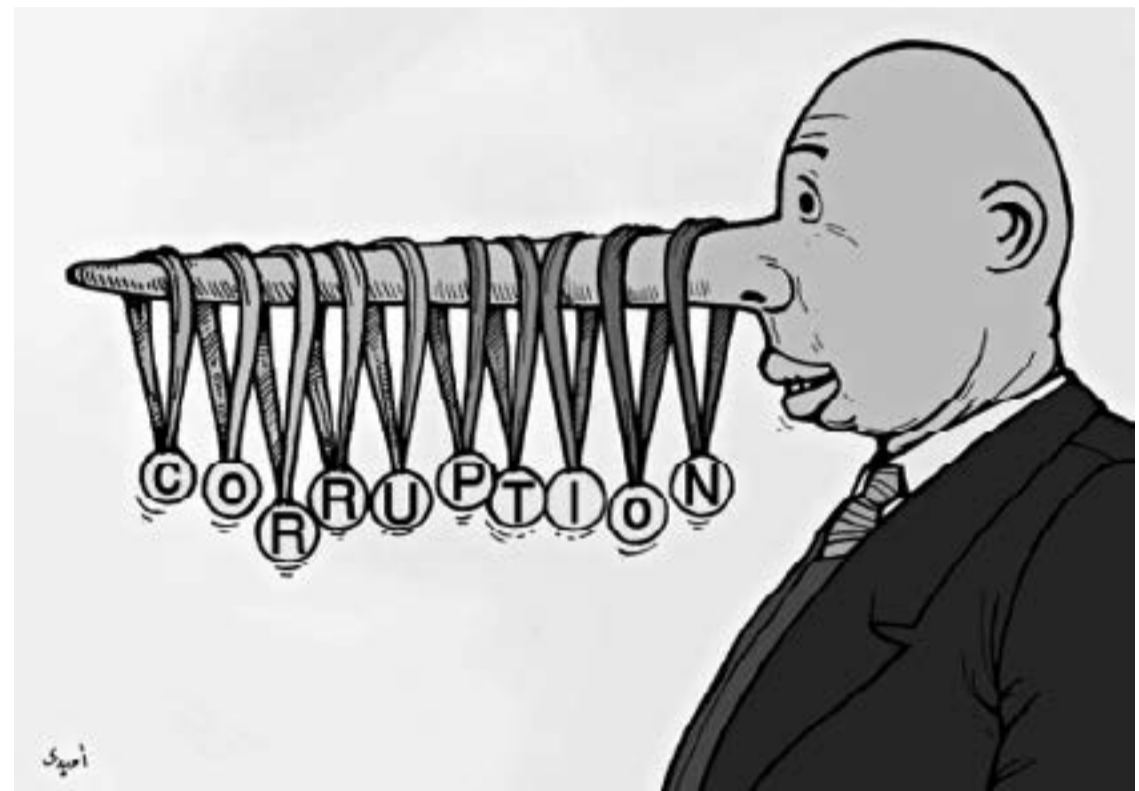
гости, поканени от домакина. Т.е. твърденията, че президентът Радев го бил следял и записвал с дрон, са предназначени за лековерни фенове на ГЕРБ, или за коалиционни съдружници в престъплението, които искат да бъдат лъгани. Един от тях – „патриотът” Валери Симеоново, изгонен с хора и ръченици до вице-премиер от „шепата кресливи жени, които манипулират обществото, изкарайки на пек и дъжд своите уж болни деца”, се усъмни дори в автентичността на аудио записите с гласа на Борисов. Въпреки че

Особено тази част от народа, която не приема, че е проскота, колкото премиера. Вмесом това той и съпартийците му се „разграничават” от изстъпленията на своите фенове срещу журналисти, отразяващи сборището в София Тех парк. Те, санким, били провокатори, купени от протестиращите. Безочиего просто бодете очите! Затова улиците къртят от викове „Оставка!” и никакви уйдурми на „сдружниците в престъплението”, включително придворните „политолози”, политически психолози,

и социални антрополози, венция. Кадровата банка на ГЕРБ е тъй мизерна, че всеки министър може да бъде заменен само с още по-калпав и зависим от Шиши „материал”. Дошло е време да се чистят Авгиевите обори от трупания в тях 11 години боклук. Само трябва да се намери един Херакъл, който да пусне през обортите някоя могъща река.

„Въздухът трепери, господи, въздухът трепери!” – казва Вазовият герой от драмата „Чичовци”.

Чакането на редовните парламентарни избори през

автентичността на първия бе доказана от американски експерти, а за автентичността на другия призна самият вице-премиер Томислав Дончев. Именно с него Борисов си е говорил по адрес на „простия пилот” Румен Радев. Фактът че прокуратурата разследва кой е направил записите, не и съдържанието им, потвърждава съмненията, че Вождът далеч не е невинна жертва на незаконно подслушване, а съзачник в пропагандната кампания срещу държавния глава. Който, впрочем, е избран с два пъти повече гласове от цялата ГЕРБ. Големият фен на простотията и лудостта на премиера, Иван Гешев, очевидно няма да ухапе ръката, която го сложи на поста главен прокурор. Едва ли и той върва на басната, че Борисов живее като куче в Бояна. Куче с чекмедже бива ли?

Ако Борисов не подценяваше интелекта на управлявания от него народ, ако беше прочел и други книги, освен „Винету”, щеше да знае, че народ се лъже няколко пъти, но не може да се лъже вечно.

не могат да отменят неизбежното. А него го изрече, макар и като лично мнение, вице-премиерът Томислав Дончев: през септември ще има оставка. За голямо неудобство на Валери Симеонов, Страшният съд приближава! След предсрочните избори от „обединените патриоти” няма да остане и следа! А като си отиде Гешев, някой от тях може да потеглят по пътя на Нено Димов и Красимир Живков. Жилото на истинското правосъдие може да опита и човекът, който живее в своя измислен паралелен свят. Живее „като куче с чекмедже и пищов върху нощното шкафче”. Чист и невинен човек така ли نوشува?

„Ювелирната” операция на полицията срещу палатките на протестиращите в цялата страна показа на народа колко е бил прав да не вярва, че смяната на 4 министри, в това число министъра на вътрешните работи, е признак за готовност на властта да разговаря с протестиращите. Оказа се, че никои не знае кой е издал заповедта за полицейската интер-

март 2021 г., за което призовават управляващите, е чиста загуба на историческо време. Това нито ще отложи връхлитачата криза, нито ще спре разпространението на коронавируса и свързаните с това човешки драми. Най-много управляващите да ни заробят с нов външен заем и да започнат да „пишат” статистиката, за да нагласят баланса според интересите си. Но пасаран! Най-добре е Борисов да послуша Дончев и да „хвърли пешикура”, преди народът да го навре в собственото му чекмедже. Естествено, трябва да вземе със себе си и „свевета на коалицията”, който нищо свястно не може да му предложи, освен да тупа топката, докато го изгонят с камъни. Подобно на героите на Дону Донево от рисуванятия филм „Тримата глупаци”, съдружниците в престъплението Борисов, Каракачанов и Симеонов, правят смешни опити да строят мостове по бреговете на създадените от самите тях гъол. Целта им е прозрачна, да си осигурят време за замитане на следите от огромната коруп-

ция, преди да е пристъпило към действие назначеното от президента служебно правителство. Това им намерение лъсна с пълна сила на 13 август, когато герберите, начело с Бойко Борисов и „обединените” патриоти саботираха извънредното заседание на НС, на което трябваше да обясняват как без актуализация на бюджета харчат парите на българските данъкоплатци. За заседанието се регистрираха само 78 депутата: 2 от ГЕРБ, 62 от БСП, 13 от ДПС и 2 от ПП „Воля”. Заседанието не се състоя поради липса на кворум, но Цвета Вазовият герой от драмата „Чичовци”.

Чакането на редовните парламентарни избори през

Отново Корнелия Нинова беше изкарана виновна заради „неочакваната ваканция” на депутатите от управляващата коалиция и на премиера-шофьор на джип Бойко Борисов. Събрали се пред НС протестиращи обстреляха с яйца и домати сградата на депутати, вместо да ги запазят за „вакануващите” съдружници във властта Бойко Борисов, Красимир Каракачанов и Валери Симеонов. Поведението на страхливците обаче с право бе оценено от Корнелия Нинова като „харакири от страх”. Властта пак се търкала по паветата и Борисов може да се прибере при внуците си порано от очакваното. Колкото до главния прокурор Иван Гешев, обясненията, че не можело да му се иска оставката, понеже бил избран от ВСС, ме накараха да цитирам написаното от Мустафа Балбай във вестник „Йеничагъ” за начална, по който се съставя турският Висш съвет на съдиите и прокурорите (НСК): „Една трета от Съвета се назначава от Регжен, една трета от Тайин, една трета от Ергоган”. („Йеничагъ”/13.08.2020).

А нашият ВСС „избра” Гешев за главен прокурор без никакъв конкурент. Много демократичен, справедлив и „евроатлантически” способ, нали? Затова хората са на улицата и искат и оставката на главния прокурор, който смята всеки обвинен от прокуратурата за осъден предварително. Презумпцията за невинност до доказване на противното явно не се е изучавала в правната школа на МВР.

„Единен, народът ще победи!” – скандираха някога борците против режима на Пиночет в Чили. Накрая диктаторът все пак беше осъден, макар и от испански съдия. В Чили можеше направо да го обесят без съд и присъда.

На разбираня и толкова му стига!

16 Въпроса към Томислав Дончев, който мисли българите за игиоти

Томислав Дончев по БТВ: „Ако парламентът работи бързо, до октомври можем да стигнем до разпускане на парламента и свикване на Велико народно събрание. Тогава и Бойко Борисов ще си тръгне от премиерския пост.“

Тъжна гледкапредставява човек, който говори неща, на които не вярва.

Дончев играе ролята на проповедник, който се опитва да оневини своя работодател, за когото знае грозни неща, цитирайки Светото писание.

Добре е, преди да се явява пред камерите, да отговори на няколко въпроса, като тест за това има ли право въобще да го прави.

1. Знае ли Дончев, че недоверието в правителството на „Борисов 3“, в което той участва е 69%?

2. Знае ли Дончев, че недоверието в парламента е 76%.

3. Знае ли Дончев, че 65% от българите са категорични, че България върви към по-лошо при това управление?

4. Знае ли Дончев, че отдаването на пристанището към ТЕЦ–Варна на Ахмед Доган, без една стотинка такса до 2054 г., е грубо нарушаване на закона?

5. А знае ли Дончев, че обещащите инвестиции в това пристанище са всъщност многоми-

лионният кредит, отпуснат от ББР на Румен Гайтански-Вълка, съдружник на Доган?

6. Знае ли Дончев, че КПКОН-ПИ вдигна запора на „имуцество“ на Цветан Василев и по този начин държавата разреши на кръга „Пеевски“ открадането на близо 1 млрд. лева от продажбата на „Виваком“?

7. Знае ли Дончев колко стотици милиони потънаха в т.нар. „електронно правителство“, за което той отговаря пряко от години?

8. Знае ли, че за изчезнали милиони и несвършена работа може да му се търси отговорност, включително съдебна (има много конкретни примери за отказани проекти и нереализирани идеи в това отношение)?

9. Знае ли, че обществените поръчки се печелят от фирми, близки до премиера и властта?

10. Чувал ли е Дончев, че общественото доверие в прокуратурата е около 7-8%? 81% смята, че тя е неефективна? Как тогава парламент и правителство, към които доверието е унизително ниско, ще реформират тази система?

11. Знае ли, че записите с премиерския глас и снимките на чекмеджето с пачките, златото и пистолета, са автентични?

12. Знае ли също така, че пре-

миерът има задкулисни отношения с ДПС и с Делян Пеевски?

13. А знае ли, че голяма част от решенията, които взема правителството са продиктувани от интересите на кръга #Кой?

14. Знае ли, че именно този кръг фалира, в съучастие с прокуратурата, КТБ? Знае.

Знае ли вицепремиерът, че пеевските т.нар. „медии“, са платени клакьори на властта?

15. Дончев знае ли истинската биография на премиера?

16. Според Дончев, Христо Иванов ли е свързан със СИК или Бойко Борисов?

Томислав Дончев вярва, че е опитен манипулатор и хората му вярват. Някой го е излъгал. Да си малко над кърждали-

скатаеди каква сии останали те чукове и сърпове в ГЕРБ, не е трудно. Трудно е да бъдеш поне малко достоен и като виждаш деградацията и провала на управлението – да се оттеглиш.

В неделната проповед на Дончев по БТВ като опоненти бяха включени трима участници в блокадата на Орлов мост. Те показаха високо ниво на познаване на процесите и проблемите в страната, предложиха идеи как да бъдат решени. Не е в полза на Дончев да бъде сравняван с тях...

Знае ли вицепремиерът, че пеевските т.нар. „медии“, са платени клакьори на властта?

15. Дончев знае ли истинската биография на премиера?

16. Според Дончев, Христо Иванов ли е свързан със СИК или Бойко Борисов?

Томислав Дончев вярва, че е опитен манипулатор и хората му вярват. Някой го е излъгал. Да си малко над кърждали-

частния бизнес и държавния чиновник е една и съща – печалба. Първият я постига чрез производствена, финансова или търговска дейност, а вторият – чрез контрол и разпределение на бюджета. Уролив вариант, който ражда мафия-държава. Което пък означава, че вълците от властта, канят агнето, за да решат какво ще има за обяд... Пример: обръщението на Борисов към народа, някакви обещания и последвалите необуздани защити.

Още Антоан дьо Риварол е казал: „Когато народът е по-просветен от управляващия го, революцията е неизбежна“.

Д-р Димитър Попкутуев
Източник: Фрог нюз

Проф. Андрей Фурсов

2020 г. се превърна в много проблемна за света. Епидемията от нов тип коронавирус обхваща всички континенти, причинявайки най-голямата икономическа криза след Голямата депресия, а основната световна сила – Съединените щати, беше обгърната от вълнения. Директорът на Института за систематичен стратегически анализ (ISAN) Андрей Илич Фурсов, академик на Международната академия на науките (Инсбрук, Австрия), сподели пред Института за руски стратегии мнението си как международната система на отношенията се променя под въздействието на текущите събития и какво място в новия свят може да заеме Русия.

– Андрей Илич, говорейки за международната обстановка, е може би разумно да започнем с най-актуалната тема – коронавирусната епидемия. Наблюдателите глъкуват по различен начин това, което се случва. Според Вас, оправдана ли е реакцията на

* Заглавието е на редакцията

държавите спрямо епидемиологичната обстановка? Каква роля играе тук политическият фактор? Или всичко това са „нарочни манипулации“, опит на „дълбоката държава“ да изпита определени видове въздействие?

– Както учи другарят Сталин, ако някоя случайност има сериозни политически последици, то тя трябва да се наблюдава сериозно.

Очевидно е, че има някаква епидемия със смъртни случаи. Това че всичко е много далече от пандемия, дори по чисто количествени параметри, е още очевидно. Голяма част от мерките си как международната система на отношенията се променя под въздействието на текущите събития и какво място в новия свят може да заеме Русия.

Тогава не съумяха да раздухат пандемията. Последва разследване. Няколко ръководители на СЗО бяха позорно изгонени, но делото постигна целта си: свързани със СЗО корпорации спечелиха 18 милиарда

СЪРЦЕТО НА МРАКА

Започна битката на глобалните елити за посткапиталистическото бъдеще

долара. През 2020 г., също както и през 2013 г., се появиха истерични прогнози. Обещаваха милиони починали! Този път обаче към СЗО като по команда, се присъединиха практически всички държави, и сложна подписа си под „новите грехи на краля“. За суверенитета им или това, което е останало от него,

двадесетина заболели. През 2020 г. обаче всичко стана по-организирано, отколкото навремето със „свинския грип“. Изглежда по-отрадно бяха провели солидна подготовка. През октомври 2019 г. бяха официално проведени и „учения“ „за борба с глобална пандемия“.

Кризата от 2008 г. сложи край на „тучните години“ на световната икономика. А те бяха в резултат на разграбването на бившия социалистически лагер и отсрочица с 15 години смъртоносната фаза на системната криза на капитализма, прогнозирана още в началото на 80-те години на ХХ век

няма смисъл да се говори.

Освен това Джонсън и Меркел започнаха сами да сеят паника, предричаха неизбежни милиони жертви. Държавниците нямат право да се държат така, те трябва да вдъхват увереност у съгражданите си. Впрочем, Русия дописа списъка на пандемичните държави във време, когато в страната имаше едва около

И се наслаждава впечатлението, че си имаме работа с глобална афера, разгръщаща се под формата на предизвикана психична епидемия, която преследва, както икономически (печалба: медицинско оборудване, маски, ръкавици, ваксини), така до голяма степен и социално-политически цели. Именно на тях следва да се спрем по-подробно.

в САЩ от групите, под ръководството на Гел-Ман, Колинс и Бойнър, а в СССР, от разработката на Кузнецов и Крилов. Кризата от 2008 г. беше потушена с пари, които в този момента вече престанаха да изпълняват петте основни функции на парите – сиреч престанаха да бъдат пари.

На стр. 8

Петьо ЦЕКОВ

Протестите влязоха в някаква луда фаза – на очакванията. Протестиращите стоят на Орлов мост и очакват да дойде полицията, която да ги набие. Тя не идва. Полицията се заканва да набие протестиращите, не ги бие. Властта чака да мине мерача на протестиращите и те да се приберат у дома. Те не се прибират.

Всички чакат оставката на Борисов, той не я дава... Стоп – тук нещата не стоят точно така. От най-странния партиен форум в историята на партийните форуми – този, в двора на София Тех Парк, на който слънчасаха няколко хиляди гербери, всички в тази страна

– и управляващи, и опозиция, зачакаха кога Бойко ще подаде оставка. Не дали, а кога.

Зачакаха не защото неправилно са разчели думите на Б.М.Б., че обмисля такова решение, а защото знаят прекрасно, че Борисов е готов на такъв ход – правил го и пак може да го направи, а и оттегляне сега не означава автоматично загуба на предстоящите избори – редовни или предсрочни. Толкоз.

Никой обаче не прецени достатъчно тежестта на огромната армия от гербери; на всички присъдружни властимащи; на безкрайното море от чиновници (433 хил. държавни служители), които ядат бял хляб благодарение на властта; на цялата хранителна верига, която се е образувала покрай статуквото. Тези хора казаха „Не!“ на всякаква идея за оставка. Получи се нещо от рода на: „Царят дава, подарят не дава“. Получи се като удобен повод Бойко да каже – ето, народът ме иска, оставам. Получи се някаква семпла постановка от

малка селска вечеринка. Така е. И все пак важно е да се разбере размерът на съпротивата за исканите оставки и фактът, че тя не идва нито от партияния лидер, вече обещава да тръгне из страната и да раз-

малка селска вечеринка.

Така е. И все пак важно е да се разбере размерът на съпротивата за исканите оставки и фактът, че тя не идва нито от партияния лидер, вече обещава да тръгне из страната и да раз-

Първи изрева герберският среден ешелон

и това е съвсем нормално. Без Борисов – премиер, партията отива на кино. Борисов – партияния лидер, вече обещава да тръгне из страната и да раз-

дава партияно правосъдие, а това видимо е изключително неприятно преживяване. Ако един ден партията мине в опозиция, дните на герберските основни ядки бързо ще привършат – тази партия е клиен-

държи Борисов на Власт

телистка и не може да живее в друго амплуа. Всякакви такива като Тома Биков и Красен Кралев вероятно ще оцелеят по върховете на партияната хранителна верига още година-две, но другите – малките шефчета в провинцията например, ще се превърнат рязко в безрадостна гледка.

След като чухме първия запис на Борисов – онзи, който бе потвърден от две независими експертизи – вече трудно може да си представим унижение, което гербер не може да преживее в името на голямата цел – да си запази топлото местенце.

Втори, след герберите, изреваха патриотите.

Това също е съвсем, съвсем нормално – Патриотичният фронт вече се разпадна в този парламент – от там излезла „Атака“, която сега – ако щете вярвайте, ако щете недейте – е крайна опозиционна партия. Онази нощ – в събота срещу неделя, единствено телеви-

зията на „Атака“ излъчваше нонстоп събитията на Орлов мост. Т.е. липсата на събития. Ако Борисов падне сега, какво става с Патриотите? Най-вероятно ще пострадат от сридането на рейтинга на управляващата коалиция, ще гравитират около изборния праг, т.е., ще хвърлят боб до последно дали ще влязат в следващия парламент. Затова Валери Симеонов се е хванал за пеша на властта и се влачи по пода, но не й позволява да се разпадне.

Кой друг ще пострага от падането на кабинета „Борисов-3“?

Ще пострадат тези, които се добраха до добри постове във времена, в които отдавна трябваше да имат обществен бан за политическа дейност. Какво очаквате от Георги Марков? Очаквате да каже нещо от рода на: „Борисов е историческата фигура“, „Той няма право да хвърля страната в предсрочни избори“, „Разев извършва пуч и държавна измяна“, „Нама да

гласувам за правителство без Борисов“ и дори: „Приатели, ще се опитам да убият Борисов“. Да, ей такива ги реди. Преди месеци, когато нямаше протести по улиците, този човек градеше имидж на вътрешен опозиционер, критикар от крайни орбановски позиции и казваше: „Борисов да си почива, да отиде в Банка и да ходи на риба“. Но сега, когато нещата тръгнаха към оставка, Георги Марков е най-верният човек на Бойко.

Другото несполучливо изкопаемо е Александър Йорданов, който бе катапултиран като евродепутат от Борисов и сега е видимо благодарен: „В последните 30 дни станахме свидетели на метех“. Метежниците били хора на Кремъл и т.н. Тинтири-минтири – Александър Йорданов през 2020-а е съзрял Александър Йорданов от преди 20 г. Той е славеят, който повтаря най-тъпите опорки, измислени от най-тъпите глави, които растат в буцата кал. Целият велик някога

СДС внес е изчерпва с няколко тругоустроени от Бойко хора.

Язък. Мислите, че с изброените лица се изчерпват преторианците, които са готови да легнат пред Борисов, но да не му позволят да си отиде от сцената? В никакъв случай! Какво ще кажете за културните дейци, които твърдят, че „Бойко Борисов няма алтернатива!“ и „Разев насъсква хората“? За онези, които видяха в ковчега за управлението желанието за убийство на министър-председателя?

Какво ще кажете за медиите, които се навърлиха на Томислав Дончев и на всеки, който говори дори и за хипотетична оставка на Борисов?

А онези държавни чиновници, които намират спокоен пристан в разни институции? Вижте примерно Мишо Константинов, който би трябвало да има запазено място в историята с крилатата фраза: „Да се гласува с машини

в условия на пандемия, е умилително убийство“...

Вижте еднодушното между работодатели и синдикати по темата за протестите...

Вижте изписаните под индиги декларации на спортни клубове в подкрепа на правителството.

Всеки, който през последното десетилетие е бил погалан по главата от Борисов и Пеевски, не само че няма да иска оставката на Борисов и главния прокурор Иван Гешев, но и ще се съпротивлява с всички налични средства срещу каквато и да е промяна. Борисов може да подаде оставка, но съпротивата на онези, които живеят от буцата кал, ще бъде гигантски след това... докато си намерят нова хранителна верига. А няма спор – съучаствайки в сливането на политическата, съдебната, медийната и бизнес властта, Борисов успя да създаде гигантска система от зависими хора.

Това е положението. Източник: „СЕГА“

Но нашите идеологии се поддържа на изкушението и определени накичилия се с бели якички работник за качествено нова фигура в системата на труда, наложила и нова система на икономически отношения. И че при тези отношения, този работник, не е пролетариат, и че пролетариатът вече не съществува!

Все пак, през последните 15-20 години политическата мисъл започна да реабилитира Карл Маркс и Фридрих Енгелс, а заедно с тях, но малко по-плахо и бавно, и тяхното учение – марксизма. Вече им се признава анализът на капитализма, но не и революционната им теория. Дори свенливо започнаха да говорят за капитализма като за капитализъм, ала до пролетариата още не са стигнали. Напомням обаче, че частичната и едностранична „реабилитация“ е дело на неолиберални, а не социалистически пропагандни институти. И че това се прави с цел да повишат доверието в себе си като „обективни анализатори на обществената действителност“ и многообразно на света, а не защото са признали и възприели същността и смисъла на марксизма и са се съгласили с него. Като отрежат една част от учението, а другата я възхвалят, те се надяват да заслужат доверие в своята „обективност“.

А и да насочат лявата политическа мисъл към подобен подход. Трябва да им се признае, че изобретателността им даде и продължава да дава резултат. Лявата политическа мисъл започна да поглежда към Маркс. Но като го очисти от революционната му теория и особено от тезиса за необходимостта от диктатура на пролетариата в началния

етап след социалистическата революция, от класовата борба и учението за ролята на пролетариата в модерната история.

Но не само пролетариатът е обявен за несъществуващ от неолибералите. Наложил се един порочен подход, който изобщо не различава обществата като класови. Говори се за някакви

съсловия и социални групи, но те, според анализаторите,

са с характеристики, които не им отреждат политическа роля. Говори се за богати, социално слаби, онеправдани, безработни, индустриалци, но признават, поради които са се формирали, не са политически, а отношенията помежду им преминават винаги през държавата и обществените организации. Тези групи имат или нямат претенции към държавата за своето физическо съществуване и оцеляване, но не и към властта и собствеността върху средствата за производство. А разделението „ляво-дясно“ е само в сферата на управлението и политическото говорене. То няма никакви специални качества и характеристики; от самата личност зависи къде да се определи – най-вече по време на избори. Оттук и понятието революция за тях придобива чисто тех-

нически характер, зависещ от формата на извършваната промяна – дали е мирна или насилствена. А не от характера на самата промяна, от движещата ѝ сила, от носителя ѝ и от крайната ѝ цел. Всичко това запазва относителния мир в обществото, притъпява противоречията вътре в

него и гарантира „демокрацията“, т.е., илюзията за някакво народовластие, осъществявано от всеобщото гласуване. Властта се идентифицира с личности, събрани в една или друга партия, а не с характера на собствеността на средствата за производство, с икономическите отношения и класово-антагонистичните противоречия.

Въпросните социални групи нямат класово съзнание. Те са с непостоянен състав, а претенциите им винаги свързани с доходите и с възможностите да намерят работа. От време на време се появяват техни „лидери“, които заплашават, че ще ги поведат, за да победят на изборите и те да управляват. Но разбира се от това нищо не излиза, защото нищо не може да излезе.

В анализите си на класите и

особено на пролетариата, Маркс и Енгелс изхождаха от отношението им спрямо

собствеността върху средствата за производство.

Частната собственост определя и социално-класовото разделение на обществото и съзнанието на отделните класи. Пролетариатът, както пише и Маркс в „Светлото семейство“, е роден от частната собственост в брака й „по сметка“ с капитала. Дете от такъв брак не може да обича и да бъде обичано; то подозира и не обича родителите си и им желае нещастия. То бе оставено на произвола на съдбата и трябваше само да се грижи за себе си, да чертае само планове за бъдещето си и да крои заговори срещу безотговорните си родители.

През последните тридесет години обаче те са напълно спокойни. Няма кой да ги безпокои. Ако те сами на себе си не си скроят някой номер, никой не разклаща спокойствието им, не ги заплашва, че ще ги унищожи. Защото пролетариатът изгуби своето класово съзнание! Мозъкът му бе поразен и увреден, затова и престана да мисли класово-политически. Това даде основание и на левите интелектуалци и идеолози да обявят неговата смърт.

Но как ще умре класа от рода на пролетариата, само защото е изгубила класовото си съзнание, а условията ѝ на съществуване са останали същите? И причините, поради които трябва да съществува и функционира не са отстранени. Пролета-

риятът е жертва на идеологическата агресия на неолиберализма и предателския конформизъм на социалдемократията. И на предателствата на партиите, претендирали някога да бъдат негови политически изразители и водачи. Вярно е, че той също е променил външния си вид, а и в някаква степен материалното си положение и равнището на живота, както и че трудът му в доста отрасли на икономиката и производството е по-лек и производителен. Вярно е също така, че за една част от него работното облекло е почти официално. Вярно е също така, че и домовете, в които живее, са прилични и съответстват на по-високо обществено положение и заплащане на труда. Това не може, а и не бива да се пренебрегва и отрича. Защото е факт.

Този факт показва единствено, че в някои държави капитализмът реално е повишил равнището на живота на хората, внедрил е нови технологии, издигнал е равнището на производството и е осигурил на доста хора добри условия на труд и живот. Това обаче не означава, че дотолкова се е променил, та да имаме основания да го смятаме за напълно различен, т.е., различен по същество, а не само по образ, от „класическия“

Потвърдението е в частната собственост, наемния труд, начина на разпределение на богатата, икономическите отношения в системата, в която и днес живеем.

Разделението е такова, каквото е било и прегу:

ицица на Запада“ вече призова към сваляне със сила на Гърмп, ако не признае победата на Байдън, т.е., за нея изкуфелият Байдън вече е победил и тя няма къде да отстъпва. В случай на победа тя ще разгърне тотално настъпление на много фронтове, включително и на вътрешноамериканския. Едно от основните направления ще бъде Русия, а товава „стяжците“ ще се събуудят.

Почти сигурно не можем да повлияем на американските избори, но ситуацията в страната не само може да бъде коригирана, но и трябва. Недопустимо е да посрещаме опасността, имайки зад гърба си „нета колони“, което ще е по-лошо и от времената на Монголското нашествие. Впрочем, ако „нетата колони“ е част от самата власт, ако тя е нейна сянка, то такава власт е обречена - рано или късно сянката ще забрави къде ѝ е мястото.

31.07.2020

Превод от руски Минчо МИНЧЕВ

КАПИТАЛЪТ, КАПИТАЛИЗМЪТ

на такива, които притежават средствата за производство и по тяхната воля се разпределят произведените блага, и такива, които продават своя труд и получават онова, което притежателите на средствата на производство благоволят да им дадат. А то и днес е само, за да се задоволи техния „екзистенциален минимум“, колкото и той значително да е повишил равнището си в сравнение отпреди сто години. Но това не бива да ни заблуждава и да ни кара да си вярваме, че този факт е достатъчен да отчитаме качествено изменение в социално-икономическата система. Или да твърдим, че работник с висока заплата не е пролетарий. Само социалдемократ може да обяви собствената си глупост и предателска същност за политическо учение и да я квалифицира като „преодоляване на капитализма“.

Определящото за пролетариата не е колко получава за своя наемен труд, нито за колко продава и му купуват работната сила, а това, че продава своя труд, за да съществува. „Наемният труд, под чертава Карл Маркс в „Класовата борба във Франция от 1848 до 1850 г.“ – това е съществуващата вече буржоазна организация на труда. Без него няма капитал, няма буржоазия, няма буржоазно общество.“ Капиталът, буржоазията и буржоазното общество следователно са немислими без пролетариата. Защото организацията на труда, която са създали, е немислима без него. Капитализмът нищо от това не е променил и не може да промени. Затова и не се опитва. Капиталът знае докъде да усъвършенства формите на своето проявление. Защото отвъд тях ще се разруши и изгуби. А е още рано за подобно бъдеще!

Но защо е важно пролетариатът да се осъзнае като **класа „в себе си“ и „за себе си“?**

Капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

капиталът устрои своето общество по един много коварен и, бих казал, подъл начин. И предишните общества са били несправедливи, основани на неравенства, дори и на принципа за собственост върху човешките души. Но тогава това не е било осъзнавано като несправедливост, защото този, който притежава хора, е бил длъжен да се грижи за тях. Религията (особено християнството!), е регулирала несправедливостта в човешките отношения и е изисквала определени правила и норми, забраняващи унизяването на човека. Затова и почти не е имало брожения и протести с политически характер. Буржоазията обаче отрече този принцип и обявя свобода, равенство и братство между хората, даде на личността права „по природа“, т.е., още от рождението ѝ да бъде равна на другите. Но по-късно

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Мария БЕЛОВЕ
Проф. д-р Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р икт. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтяба“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F

Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 14.08. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа ISSN 1310-8492

И как на този фон изглежда вулгарно-догматичното „марксистко-ленинско учение“ на Сулов, от една страна, и антимарксизмът и антисвевизмът (патентната идеология на влиятелна част от елитите на РФ) от друга?

На Запад елитът изучава Маркс, марксизма, Ленин, болшевизма - при това, преди всичко от практическа гледна точка. Елитът на Руската Федерация цупи нос, демонстративно игнорирайки 100-годишнината от Октомври, 150-годишнината на Ленин, 200-годишнината на Маркс. А марксизмът, разбира се, за разлика от елитните заведени на Пост-Запада, вече не се изучава при нас. Логично - на туземците от периферията не им се полага знание, обладаващо таен потенциал.

За последния половин век се проведоха немалко социално-политически изменения, избретени са нови видове организационно оръжие, приключва Студената война, опитът от която, както и опитът от феномена СССР, нито при нас, нито на За-

СЪРЦЕТО НА МРАКА

пад, не е осмислен нито концептуално, нито теоретично. Трябва да се създава ново организационно оръжие на основата на ново теоретично знание, днес повече от актуално звучат думите на Сталин: „Без теория ни очаква смърт, смърт, смърт!“

Като цяло, според вас, как ще изглежда политическият пейзаж в контекста на края на света след Ялта и формирането на нова парадигма на международните отношения?

– Днес светът се променя толкова бързо, единствено тенденциите могат да се прогнозират за относително дълги срокове. Както казва големият почитател на „Ким“ на Киплинг Алън Дълес, човек може да бъде обръкан с факти, но ако разбира тенденциите, не може да се заблуди.

притискайки настоящето почти до „точката на сингулярността“. Същевременно обаче възниква зрелищно-историческа измама: доколкото границите между бъдещето и миналото са почти изтрити, континиумът между миналото и бъдещето се възприема като точещо се напостояне. В резултат, една и съща реалност, като през калейдоскоп, се оказва ту дълго настояще, ту свят на миналото и бъдещето, без настояще!

Това е много трудна и сложна ситуация за прогнозиране. Като взема предвид тази трудност, бих се осмелил да кажа, че „Сърцето на мрака“ на Конрад това е по-скоро картината, изобразена в „Лондано“ и „Реквием за Конго“ на Гранже.

Що се отнася до Латинска Америка, САЩ, Европейския съюз, Русия и миосюлманския свят, бъдещето все още не е определено; тук има разширено настояще, настояще непрекъснато, което обаче във всеки момент може да се свие в точка, която изстрелва бъдещето.

Много за САЩ и за света като цяло, ще зависи от американските избори. „Злата ве-

ПРОЛЕТАРИАТЪТ, КАПИТАЛЪТ, КАПИТАЛИЗМЪТ

Панко АНЧЕВ

Капитализмът толкова промени външния си вид, че дори и философите и идеолозите-марксиста повярваха, че духът и същността му са вече други. Не може да се отрече на капитала уменията да познава и осъзнава себе си във всичката си зловеща безчовечност и така да се превъплъщава, че да изглежда умен, красив, благороден, човечен и загрижен за света. И безсрамно да лъже, че е готов да жертва себе си заради благото на онеправданите и страдащите. Това умение размекна отрицателите му дотолкова, че те охотно да се оставят на „грижите му“. Те започнаха да убеждават себе си и тези, които имаха историческата задача революционно да преобразуват света, чрез отнемане от капитализма и буржоазията на средствата за производство, за да бъдат установени нови икономически и обществени отношения, че сега това е безсмислено, защото вълкът не само козината си е сменил, но и нрава си! Капиталът щедро ги убеди, че е настъпило друго време, в което е необходимо да мислим по друг начин и да откриваме други, по-важни и съдбовни проблеми пред човечеството от проблема за общественото устройство, класите и класовите борби.

Но реалностите не са такива, каквито някой се опитва да ни внуши да ни накара да мислим, че са.

Неолиберализмът успя да внуши на цялата социално-политическа мисъл, че днес капитализмът е съвсем различен от „класическия“, че се развива по нови закони и изпълнява нова мисия. Понятието

„класически капитализъм“

успешно бе трансформирано в „отречена от самия капитализъм безчовечна идея“. Той бил станал по-благ и грижовен за хората, защото от него бяха извадени традиционните за „класическия капитализъм“ категории като пролетариат, класи и класова борба. Така теоретично бяха

префасонирани най-съществени характеристики на обществото, валидни за всички предишни времена. Според неолиберализма днешният капитализъм е качествено различна социално-икономическа система, което й осигурява правото да бъде символът на „края на историята“.

Левите мислители и идеолози, да не говорим за политиците, охотно се съгласиха с този тезис. Това им съгласие е прекалено подозрително, за да бъде пренебрегвано и прощавано. То говори или за слаба и несистемна теоретична подготовка, или за продажност и предателство към идеите и интересите на тези, на които се бяха посветили да служат като идеолози. Според мен и двете причини трябва да бъдат приети за верни. Тези идеолози не случайно определиха краха на со-

защото се отказа от основополагащите принципи на социалистическото политическо учение за класите и класовата борба, за необходимостта от идеология на тези класи и тяхната борба, за класовия характер на политическите партии като политически изразители на класите. Левицата се изпразни от съдържание, понеже вече е неспособна да определи кого изразява, за какво се бори и какво иска да постигне. Тя се оплете в общите принципи за справедливост и премахване на бедността, после се увлече по екологията и човешките права, в това число правата и на т.нар. „малцинства“. И така напълно се оттегли от политическите процеси и отвори вратите пред тероризма, хаоса, абсурда и извращенията в световната политика. Нейната без-

циализма и разпада на СССР като доказателство за неверността на марксизма като социално и политическо учение в неговата цялост. Това бе и триумфът на социал-демократическия ревизионизъм. Дойде неговото време да доминира напълно в лявата идеология и политическа практика.

Провалът на социализма като система и разпадът на СССР нанесоха много тежък удар върху левите сили. Социалдемократическият ревизионизъм се превърна в основното ляво учение и в политическа практика за левицата. Последниците за нея твърде бързо се проявиха и тя по същество престана да съществува.

Левицата престана да съществува,

помощност носи огромни беди на човечеството! Да не говорим за България.

Левицата умря, ала това не означава, че проблемите, които тя бе длъжна да решава, и целите, които историята й бе възложила да постига, вече не съществуват. Или че наистина класите и класовите борби са изчезнали, а пролетариатът е мъртъв заедно с партиите, които го изразяваха политически.

Една от най-големите лъжи, на които левицата повярва и сама се включи в тяхното доказване е, че щом капитализмът не е вече оня, старият, „класическият“, то и пролетариатът е изчезнал. Тази лъжа бе нужна на продажната левица, за да оправдае мимикрията си и да прикрие престъплени-

ЗЕЛЕНИТЕ КЛАДЕНЦИ НА МОЯ ЖИВОТ

Андрей АНДРЕЕВ

Август е. И тихо си говоря
с други времена и светове,
хората там още бяха хора,
зверовете бяха зверове.

И блестяха в полунощ пред мене,
сякаш от неземан небосвод,
кладенците пролетно зелени
на единствения ми живот.

С него някой ден ще се сбогувам,
но и по небесния си път
кладенци зелени ще сънувам
и пространства, придобили плът.

И навсякъде ще бъде лято
с пътища, с дървета, с небеса,
сякаш съм все още на земята
и пред мен са всички чудеса.

И вървя, и тихо си говоря
с други времена и светове.
Хората там още бяха хора.
Зверовете бяха зверове.

ята, които върши срещу работническата класа, срещу социално онеправданите и към тези, които страдат и не знаят как да воюват за правата си.

В своята история капитализмът често е променял своя облик, защото се развива бързо и лесно се приспособява към новите условия. А усъвършенстването на технологиите доведе до рязко ускоряване скоростта на движение на стоките, услугите и парите. Ускорената размяна позволи да се съкрати времето за производство и потребление, а от там и до възстановяване на вложените средства и отвори възможности за по-големи и по-бързо печалби. Увеличено производство позволи да се въведат по-действени механизми за разпределение и преразпределение, а това от своя страна повиши и равнището на живота в голяма част от света – особено в Западна Европа и САЩ. Там бедността достигна до твърде ниски показатели и сякаш окончателно притъпи социалното напрежение.

Промену се и технологията на производството.

То вече изисква много повече интелектуални сили отколкото физически. Работникът промени външния си вид, а също и образованието си.

Следвоенният капитализъм придаде ново значение на т.нар. „древна буржоазия“, обявявайки я за „средна класа“ и я направи антипод на пролетариата, от чиято революционност и политическа непримиримост капитализмът основателно се страхува. Как-

то и да я наричаме, дребната буржоазия никога няма да въстане срещу капитализма. Тя може да провъзгласява, че ще направи всичко възможно, за да го „преодолее“ (както е записано в Програмата на БСП), но никога няма дори да помисли, че ще го премахва. Тази класа лесно се манипулира и се купува евтино, защото й е добре с малкото и не претендира за власт и революционни промени в общественото устройство. Освен това тя е прилично обезпечена със собственост, която й гарантира прехрана и прилично съществуване. А собствеността, малка или голяма, създава зависимости със системата.

Неолиберализмът внуши и на лявата политическа мисъл, (която се оказа доста зле подготвена не само теоретично, но и морално-политически!), че щом една система се е променила в някаква степен, тя изобщо не е същата и повече не се подчинява на законите, по които е съществувала до промените. Но Маркс и Енгелс много пъти предупреждаваха, че това не е вярно и че и социалните системи се подчиняват на законите на диалектиката и, че докато количествените натрупвания не преминат в качествени изменения, системата си е все същата. Макар и външно и не съществено тя да изглежда друга. Животът поражда различни нови явления, но те не винаги са причина за същностни трансформации, които да доведат до нова социална структура, нов начин на производство и нови икономически отношения.

На стр. 10